

AEE-T Journal of Environmental Education

วารสารสิ่งแวดล้อมศึกษา - สสศท

- ประสิทธิภาพของตัวกลางถ่านไม้ไผ่ในระบบบำบัดน้ำเสียแบบถังกรองไร้อากาศเพื่อบำบัดน้ำเสียจากฟาร์มสุกรขนาดเล็ก
- การสอนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอาเซียน โดยใช้เอกสารคำสอนสำหรับนิสิตระดับปริญญาตรี
- การจัดการความเสี่ยงของเกษตรกรผู้เลี้ยงหอยนางรม ภายใต้ความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศในจังหวัดตราด
- การพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมในการจัดการมูลฝอยของเจ้าหน้าที่ หอผู้ป่วยหนัก อายุรกรรม 3 ได้โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ อุบลราชธานี
- การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางน้ำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ
- การประเมินคุณภาพน้ำในคลองบางซื่อหลังจากโรงควบคุมคุณภาพน้ำจตุจักรเปิดดำเนินการ
- การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำลุ่มน้ำป่าสักเพื่อการเกษตร-โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนในเขตจังหวัดเพชรบูรณ์และจังหวัดลพบุรี
- หลักสูตรการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยของประเทศไทย
- การประเมินมูลค่าการอนุรักษ์พืชหายากและพืชเฉพาะถิ่น เพื่อความหลากหลายทางชีวภาพบนพื้นที่สูงของประเทศไทย
- ความรู้ความเข้าใจปัญหาสิ่งแวดล้อมของคนในชุมชนบริเวณอ่างเก็บน้ำห้วยทราย จังหวัดสงขลา
- การจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน ด้วยหลัก 7R
- Cultural Differences in Financial Behavior

Dr. Vinai Veeravatnanond : Editor

วารสาร

สิ่งแวดล้อมศึกษา-สสท

AEE-T Journal of Environmental Education

© 2010 The Association for Environmental Education of Thailand

ปีที่ 7 ฉบับที่ 15 กรกฎาคม - ธันวาคม 2559

www.aeet.or.th, E-Mail : aeet2552@gmail.com

วารสารราย 6 เดือน ปีละ 2 ฉบับ

ISSN : 1906-8557

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร.สมจิตต์ สุพรรณทัศน์

Assoc.Prof.Dr.Bob Jickling

บรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.วินัย วีระพัฒน์นันท์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ดร.บุญเลิศ วงศ์โพธิ์

ดร.วิญญู สะตะ

พิสูจน์อักษร

ดร.วิวัฒน์ สันนารเกียรติ

นางสาวจุริลักษณ์ พิมพ์ส

ประชาสัมพันธ์และงานโฆษณา

นายมนูญ มนุจจาร

เจ้าของ

สมาคมสิ่งแวดล้อมศึกษาแห่งประเทศไทย

สำนักงาน

สมาคมสิ่งแวดล้อมศึกษาแห่งประเทศไทย

188 ม.1 ต.น้ำริด อ.เมือง จ.อุดรธานี 53000

โทร.084-8127513

พิมพ์ที่

สัจจะตักศิลานคร 170/8 ถ.ถีนานนท์ อ.เมือง จ.มหาสารคาม

บรรณาธิการ

วารสารสิ่งแวดล้อมศึกษา-สสศท ฉบับนี้เป็นปีที่ 7 ฉบับที่ 15 ประจำเดือน กรกฎาคม - ธันวาคม 2559 ซึ่งเราได้ยินหยักรับใช้สังคมมาเป็นเวลา 7 ปี เป็นเวลาที่นานพอสมควรที่เราได้พัฒนาคุณภาพวารสารมาตลอดด้วยการออกวารสารให้ตรงเวลาและมีผู้ทรงคุณวุฒิคัดกรองบทความที่มีคุณภาพเพื่อเผยแพร่ทั้งในรูปแบบเล่มและระบบออนไลน์ในเว็บไซต์ www.aeet.or.th โดยผู้ที่ต้องการสืบค้นข้อมูลสามารถเข้าถึงได้ง่าย และนำไปใช้อ้างอิงในงานเชิงวิชาการ สิ่งสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่ใคร่เรียนสมาชิกให้ทราบก็คือความตั้งใจและอดทนในการจัดทำวารสารเพื่อให้ผ่านอุปสรรคต่าง ๆ มาได้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 ทั้งที่ไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐเลย วันนี้เราจึงมีความภาคภูมิใจที่สังคมให้การยอมรับเรา

ในช่วงเริ่มต้น เราได้รับการสนับสนุนจากบุคลากรสำคัญที่ทำงานสิ่งแวดล้อมศึกษาถูกพูดถึงและนำไปสู่การพัฒนาจนกลายเป็นหลักสูตรสิ่งแวดล้อมศึกษาและทำการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่ง จนไม่อาจลืมนึกถึงการที่ท่านสนับสนุนให้เรา บุคคลนั้น ได้แก่

1. ดร.ศักดิ์สิทธิ์ ตรีเดช อดีตปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ท่านให้การสนับสนุนให้พัฒนาหลักสูตรสิ่งแวดล้อมศึกษา รวมทั้งการจัดตั้งคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในปี พ.ศ. 2549 และท่านได้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ตกขณะไปปฏิบัติราชการโครงการปิดทองหลังพระที่จังหวัดน่าน ในปี พ.ศ. 2553

2. ศาสตราจารย์ นายแพทย์อดุลย์ วีริยเวชกุล ราชบัณฑิต อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ท่านได้สนับสนุนให้จัดตั้งคณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จนถึงปัจจุบันก็ยังเป็นคณะที่ยังคงมีผู้สนใจเข้ามาเรียนอย่างต่อเนื่องและผลิตบัณฑิตออกไปรับใช้สังคมหลายรุ่น ซึ่งก็น่าเสียดายที่ท่านมาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2559

ความก้าวหน้าอีกเรื่องหนึ่งที่ใคร่เรียนผู้อ่านให้ทราบคือ คณะผู้จัดทำวารสารได้มีมติให้จัดทำวารสารสิ่งแวดล้อมศึกษาเพิ่มขึ้นเป็นปีละ 3 ฉบับ เพื่อเผยแพร่เป็นแบบรายสี่เดือน คือ มกราคม ถึง เมษายน พฤษภาคม ถึง สิงหาคม และ กันยายน ถึง ธันวาคม เพื่อให้บทความถูกเผยแพร่และทันต่อเหตุการณ์ได้รวดเร็ว กองบรรณาธิการต้องขอภัยในข้อผิดพลาดและความบกพร่องบางประการในสิ่งที่ล่วงผ่านมา นับจากนี้ไปจะให้ความสำคัญในการประสานงานกับทุกท่านที่ต้องการให้วารสารนี้เป็นเวทีในการเผยแพร่ผลงานวิชาการ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างสูงสุดต่อไป

ขอขอบคุณทุกท่าน สถาบันการศึกษาทุกแห่ง ที่ใช้บริการวารสารฯ มาอย่างต่อเนื่อง ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ พบกันใหม่ในปีที่ 8 ฉบับที่ 16 ประจำเดือน มกราคม - เมษายน 2560

รศ.ดร.วินัย วีระวัฒนานนท์

นายกสมาคมสิ่งแวดล้อมศึกษาแห่งประเทศไทย

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
7 การประเมินคุณภาพน้ำในคลองบางซื่อหลังจากโรงควบคุมคุณภาพน้ำจตุจักรเปิดดำเนินการ Evaluation of Water Quality in Klong Bang Sue Before and After Operating the Chatuchak Water Environment Control Plant ณัฐปวิทย์ สมบูรณ์ภัทรกิจ ¹ , นิพนธ์ ตั้งคณานุรักษ์ ² , คณิดา ตั้งคณานุรักษ์ ³	61
✓ 8 นโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ The Public Policy and Tourism Promotion of Phetchabun Province กมลวิษ ลอยมา	70
9 การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำลุ่มน้ำป่าสักเพื่อการเกษตร โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนใน เขตจังหวัดเพชรบูรณ์ และ จังหวัดลพบุรี Water Resource Management of the Pasak River for Agriculture through Public Participation in Phetchabun and Lopburi Provinces สุวัฒน์ อินทรประไพ	82
10 หลักสูตรการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยของประเทศไทย Instructional Curriculum of Environment in Universities of Thailand ประยูร วงศ์จันทร์ ¹ , วรณศักดิ์พิจิตร บุญเสริม ² , พรนิภา ตุมโสม ³	91
✓ 11 ยุทธศาสตร์การพัฒนาทุนมนุษย์ด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนสู่ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน The Strategy of Human Capital Development of English Usage Skills for Students Toward The Asean Economic Community จินดา วรปัสสุ ¹ , ณัฐวุฒิ บึงจันทร์ ²	102
12 การณรงค์การอนุรักษ์ทรัพยากรประมงในเขตก้นเก็บน้ำเขื่อนอุบลรัตน์ จังหวัดขอนแก่น The Campaign of Fishery Resource Conservation in Ubolrat Dam Reservoir Khonkean Province นเรศ นามเมืองรักษ์ ¹ , ประยูร วงศ์จันทร์ ²	115
13 การพัฒนาคู่มือเกษตรกรรมแบบผสมผสานตามโครงการฟาร์มตัวอย่างหนองหมากเผ่า ตามพระราชดำรินในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ จังหวัดสกลนคร The Development of Integrated Agricultural Guide at the Integrated Model Farm on the Royal Initiated Project of Her Majesty Queen Sirikit at NhongMakThao ธูปณี ศรีจันทร์ ¹ , ประยูร วงศ์จันทร์ ²	126

The Public Policy and Tourism Promotion of Phetchabun Province

Kamonwit Loima*

*Lecturer, Faculty Of Humanities and Social Science, Rajabhat Phetchabun University

Abstract : The research aims 1) the result of the policy on tourism is to promote Phetchabun Province 2) the thinking of the policy on tourism promotion was to study the difference in position such as sex, age, income and professional analytical relationship of the policy on tourism promotion. The tools this research used were questionnaires and studied a population of 300 tourists by purposive sampling using questionnaires and data analysis using statistics such as Percentage, Means, Standard Deviation = SD, and 1-way Anova analysis.

The result of the research : woman 55% age 20-30 year : 25% bachelor degree: 42.77% have an income of 15,001-25,000 THB per-month and have positions as bureaucrats. Their attitudes to tour promotion and the communication of activities of social, cultural and ecological tourism formed high motivation in the tourists.

The result of hypothesis test related to sex, age, income and education level agrees that the public policy of promoting tourism of Phetchabun Province as being effective.

Keywords : Public Policy Tourism Promotion

นโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

กมลวิษ ลอยมา

อาจารย์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่มีสถานะต่างกันในด้านเพศ อายุ รายได้ อาชีพ และระดับการศึกษา 2) ความสัมพันธ์ต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยคือ นักท่องเที่ยวจำนวน 300 คน แบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถาม เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา โดยการแจกแจงความถี่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติเชิงอนุมานการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one - way ANOVA analysis)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 55.0 อายุ 20-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.7 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7 มีรายได้ 15,001 – 25,000 ประกอบอาชีพราชการมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า การท่องเที่ยวเชิงสังคมและวัฒนธรรม ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ การประชาสัมพันธ์ กระบวนการติดต่อสื่อสาร และด้านมาตรการกิจกรรมกระตุ้นในระดับมาก

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา และอาชีพ มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ อยู่ในภาพรวมระดับดีมาก

คำสำคัญ: นโยบายภาครัฐ การส่งเสริมการท่องเที่ยว

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมด้านบริการที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา ได้รับการพัฒนาและเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว นับได้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดประโยชน์มากมายทั้งที่ปรากฏเป็นนามธรรมและรูปธรรมที่สามารถประเมินค่าได้คือ ในรูปเงินตราต่างประเทศที่ได้จากการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังเป็นการสร้างงานให้กับคนในประเทศและกระจายรายได้ไปสู่ท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว ดังที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : 217) ได้รายงานว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะสามารถสร้างงานให้แก่ระบบเศรษฐกิจทั้งทางตรงและทางอ้อมในสาขาต่างๆ ที่

เพิ่มขึ้นในอัตรานักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ 9 คน สามารถสร้างงานได้ 1 คน ในขณะที่นักท่องเที่ยวภายในประเทศ 73 คน สร้างงานในประเทศได้ 1 คน

ดังนั้น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงเป็นความหวังใหม่ของระบบเศรษฐกิจไทยที่จะช่วยให้เศรษฐกิจขยายตัวต่อไปได้ แต่อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมิใช่จะมีบทบาทแต่เฉพาะด้านเศรษฐกิจเท่านั้น ยังมีผลกระทบถึงสังคมและการเมืองอีกด้วย (เสรี วังสีไพจิตร, 2534) ซึ่งพอจะสรุปความสำคัญได้ดังนี้

1. สนับสนุนฟื้นฟูอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
2. ส่งเสริมความปลอดภัยและความมั่นคงให้แก่พื้นที่ที่ได้รับการพัฒนา
3. ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกันเป็นหนทางนำไปสู่สันติภาพและสามัคคี

รัฐบาลไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวมานานพอสมควร โดยเริ่มมีการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวไว้เป็นสาขาหนึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (2515-2519) เป็นต้นมา ซึ่งในปี 2519 ประเทศไทยก็เริ่มมีการกำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นแผนแรก โดยแผนดังกล่าวได้มุ่งเน้นในเรื่องของการสร้างปัจจัยพื้นฐานด้านต่างๆ เพื่อเป็นสิ่งดึงดูดหรือจูงใจนักท่องเที่ยว เช่น พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมทางประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนการจัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นปัจจัยพื้นฐานของการท่องเที่ยว เช่น ระบบการสื่อสาร การคมนาคม สาธารณูปโภคในสถานที่ท่องเที่ยว สถานบริการ สถานที่ รวมทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เป็นต้น นับแต่นั้นมาแผนพัฒนาการท่องเที่ยวก็ถูกกำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ต่อเนื่องมาจนถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (2545-2549) ตามลำดับ โดยในแผนพัฒนาฯ ฉบับล่าสุดที่รัฐบาลได้วางเป้าหมายไว้นั้น มีใจความสรุปด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว (www.thaigov.go.th วันที่ 26 กันยายน 2547) ไว้ดังนี้

1. เร่งฟื้นฟูระดับความสัมพันธ์และร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อให้ไทยเป็นประตูทางผ่านหลักของการท่องเที่ยวในภูมิภาค รวมถึงการจัดอุปสรรคในการท่องเที่ยว
2. บริหารการท่องเที่ยวโดยใช้กลยุทธ์การตลาดเชิงรูปโดยสร้างกิจกรรมท่องเที่ยวทั้งระดับภายในประเทศและระหว่างประเทศ เชื่อมโยงกับวิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดเล็ก และธุรกิจชุมชน พัฒนาคุณภาพการบริการท่องเที่ยวและยกระดับประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางทางการประชุมการสัมมนาและการแสดงสินค้าของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
3. เร่งพัฒนาบูรณะ ฟื้นฟูมรดกและสินทรัพย์ทางวัฒนธรรม ทั้งในเขตเมืองและนอกเมือง เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวใหม่ สร้างแหล่งจำหน่ายสินค้าของนักท่องเที่ยว
4. เพิ่มความหลากหลายของการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ทั้งการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ รวมทั้งการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม
5. เพิ่มมาตรการอำนวยความสะดวก สร้างความปลอดภัยและป้องกันการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวรวมทั้งเร่งรัดการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง

นอกจากนี้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (www.nesdb.go.th วันที่ 22 กันยายน 2547) ได้มีมาตรการส่งเสริมรายได้จากการท่องเที่ยว ดังนี้

1. มอบหมายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบดำเนินการแก้ไขปัญหาอุปสรรคการท่องเที่ยว 7

มาตรการ คือ

- 1.1 ดูแลความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว
- 1.2 ป้องกันการเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว
- 1.3 การป้องกันแหล่งท่องเที่ยวเสื่อมโทรม
- 1.4 การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการจับจ่ายซื้อขาย (Shopping Center)
- 1.5 การส่งเสริมนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจพิเศษ (Special Interest)
- 1.6 การกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือในการประชาสัมพันธ์การส่งเสริมสนับสนุนปีการท่องเที่ยว

ท่องเที่ยว Amazing Thailand

1.7 การจัดตั้งองค์กรในรูปคณะกรรมการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด

และพื้นที่ รวมมาตรการที่จะต้องดำเนินการในระยะต่อไป คือ

- 1.1 การฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว
- 1.2 การพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยว
- 1.3 การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น
- 1.4 การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการจัดประชุม
- 1.5 การจัดนิทรรศการ
- 1.6 การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล Incentive)
- 1.7 การส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ประเทศไทยเป็นประตูสู่ภูมิภาค

โดยให้รายงานความคืบหน้าให้คณะกรรมการรัฐมนตรีว่าด้วยนโยบายเศรษฐกิจรับทราบทุก 3 เดือน

2. ให้ความสำคัญสูงสุดกับการแก้ไขปัญหาในพื้นที่นักท่องเที่ยวนิยมไป 12 จังหวัด ได้แก่

กรุงเทพมหานคร พระนครศรีอยุธยา ชลบุรี (พัทยา)ภูเก็ต เชียงใหม่ สงขลา (หาดใหญ่) สุราษฎร์ธานี (เกาะสมุย) นราธิวาส (สุโขทัย) กระบี่ กาญจนบุรี ระยอง ประจวบคีรีขันธ์ (หัวหิน) และเพชรบุรี (ชะอำ) โดยมอบหมายกระทรวงมหาดไทยประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดตั้งองค์กรส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวระดับจังหวัดและระดับพื้นที่ โดยให้คณะกรรมการประกอบด้วย 3 ฝ่าย คือ ส่วนราชการ (รวมหน่วยราชการเจ้าของพื้นที่ เช่น อุทยานแห่งชาติ วัด อุทยานประวัติศาสตร์ ฯลฯ) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้ประกอบการ เพื่อทำหน้าที่เป็นแกนกลางในการส่งเสริมและพัฒนาและแก้ไขปัญหาทุกประการของจังหวัด หรือแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ให้ลุล่วงโดยความเรียบร้อย

ผลการดำเนินงานในช่วงปี Amazing Thailand 1998-1999 หรือปีท่องเที่ยวไทย 2541-2542 สถิตินักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวประเทศไทย จำนวน 7.76 ล้านคน ในปี 2541 เพิ่มขึ้นจากปี 2540 ร้อยละ 7.53 รายได้จากการท่องเที่ยว 242,177 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2540 ร้อยละ 9.70 ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทย มีสถิติการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ 53.65 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี 2541

ร้อยละ 3.08 มีรายได้หมุนเวียนภายในประเทศ 203,858 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 7.78 (www.tat.or.th วันที่ 26 กันยายน 2547)

การส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศไทยนั้นควรทำกันในทุกระดับของประเทศ โดยเฉพาะระดับภูมิภาคซึ่งจะเป็นการสร้างและกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจให้ประชาชนในท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นอีกทั้งยังกระตุ้นให้เกิดความสนใจที่จะอนุรักษ์โบราณสถานขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอย่างแพร่หลายในแต่ละจังหวัด เนื่องจากสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศไทยมีกระจายกันอยู่ทุกภาคของประเทศ ซึ่งแต่ละแห่งก็จะมีลักษณะแตกต่างกันไป ทำให้นักท่องเที่ยวมีโอกาสเลือกไปได้ตามความพอใจของตน โดยทั่วไปแล้ว แต่ละจังหวัดจะมีจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองตามแต่ละลักษณะภูมิประเทศและสภาพแวดล้อมอื่นๆ เช่น บางจังหวัดก็มีจุดเด่นในเรื่องของหาดทราย ชายทะเล บางแห่งก็เป็นในเรื่องของป่าเขาลำเนาไพร บางแห่งก็เป็นเรื่องประวัติศาสตร์ โบราณสถานและวัฒนธรรมประเพณี (วิไลลักษณ์ สุวจิตานนท์, 2532 : 4)

นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของไทยจะประสบความสำเร็จหรือไม่เพียงใด ปัจจัยที่สำคัญถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานการท่องเที่ยวและเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวประการแรกคือ สิ่งดึงดูดใจ เช่น แหล่งท่องเที่ยว ขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรม แหล่งพักผ่อนหย่อนใจประการที่สองคือ สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่พักอาศัย ร้านอาหารภัตตาคาร สถานบริการ แหล่งบันเทิง ระบบการติดต่อสื่อสาร การคมนาคม สาธารณูปโภคตามแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น ปัจจัยประการที่สามคือ การขนส่ง ซึ่งต้องกระทำอย่างรวดเร็ว สะดวกสบาย และมีความปลอดภัย ประการสุดท้ายที่สำคัญคือ การต้อนรับ เพราะทำให้เกิดความประทับใจและอยากที่จะกลับไปเยือนอีก พร้อมทั้งบอกกล่าวกันต่อไป

จังหวัดเพชรบูรณ์ตั้งอยู่ในเขตภาคเหนือตอนล่าง แวดล้อมไปด้วยพื้นที่ป่าเขาเขียวขจี ภูมิประเทศมีทัศนียภาพที่สวยงาม ถือได้ว่าเป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม มีสถานที่ทางวัฒนธรรมที่เก่าแก่ มีเทศกาลงานประเพณีที่หลากหลาย ซึ่งสามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ ให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง เป็นการสร้างรายได้ให้กับชุมชนได้เป็นอย่างดี แต่ยังคงขาดการพัฒนา การวางแผน และการบริหารจัดการที่เหมาะสม จังหวัดเพชรบูรณ์มีแหล่งท่องเที่ยวที่ทำให้ผู้สนใจค้นคว้ากันมากมาย เช่น เขาค้อ เป็นชื่อเรียกรวมทิวเขาน้อยใหญ่ของเทือกเขาเพชรบูรณ์ มีสภาพภูมิอากาศที่เย็นสบายตลอดปีประกอบกับมีทัศนียภาพสวยงาม ทำให้ได้รับความนิยมมากที่สุด อุทยานเขาค้อเป็นบริเวณที่มีอากาศหนาวเย็นตลอดปี ยามเช้าจะมองเห็นทะเลหมอกตัดกับยอดภูสูงต่างงดงามมาก ในเดือนธันวาคม-มกราคม จะมีดอกนางพญาเสือโคร่งสีชมพูบานสะพรั่งไปทั้งภูเขา ยามค่ำคืนจะเห็นแสงไฟระยิบระยับจากบ้านเรือนที่อยู่ด้านล่าง เปรียบได้กับ “ดาวบนดิน” อุทยานแห่งชาติน้ำหนาว มีอากาศหนาวเย็นตลอดทั้งปี เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติหรือท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ที่สมบูรณ์สะพรั่งไปทั้งภูเขา ในยามค่ำคืนจะเห็นแสงไฟตลอดทั้งปี เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติหรือท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ที่สมบูรณ์ที่สุดในจังหวัดเพชรบูรณ์หรือเทศกาลประเพณี เช่น งานมะขามหวานและงานกาชาดจังหวัดเพชรบูรณ์ มะขามหวานเป็นพื้นเศรษฐกิจที่มีชื่อเสียงของจังหวัดเพชรบูรณ์ ทราบกันโดยทั่วกันว่าเพชรบูรณ์เป็น “เมืองมะขามหวาน” และงานประเพณีอัฐมพระค่าน้ำในช่วงเทศกาลสารทไทย เป็นต้น

จากข้อมูลนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลดังกล่าว จังหวัดเพชรบูรณ์ ถือได้ว่าเป็นแหล่งเที่ยวที่มีความพร้อม แต่ยังคงขาดการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างแท้จริงจากหน่วยงานภาครัฐ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงนโยบายของภาครัฐที่ให้การสนับสนุน การส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ไปปฏิบัติ ตลอดจนสำรวจความคิดเห็น ความต้องการ พยากรณ์แนวโน้มของจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเกิดขึ้นในช่วงของเทศกาลประเพณีของจังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อให้ทราบถึงข้อเท็จจริงอันจะนำไปสู่การปรับปรุงนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งจะส่งผลการนำเสนอส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดไปปฏิบัติบรรลุผลตรงตามวัตถุประสงค์ของนโยบายมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์ ที่มีสถานะต่างกัน ในด้านเพศ อายุ รายได้ อาชีพ และระดับการศึกษา
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายภาครัฐและการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์

วิธีการดำเนินการวิจัย

แนวทางการวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) มีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลกับประชากรเป้าหมายกับนักท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ คือ นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจำนวน 300 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม มีลักษณะคำถามปลายเปิดแบ่งออกเป็น 3 ส่วน

1. แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังนักท่องเที่ยวประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา และอาชีพ
2. แบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การท่องเที่ยวเชิงสังคม วัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การประชาสัมพันธ์ กระบวนการติดต่อสื่อสารและมาตรการ และกิจกรรมกระตุ้นส่งเสริม
3. แบบสอบถามที่เกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลนั้นสามารถแยกอธิบายลักษณะการใช้สถิติต่างๆ ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา ใช้เพื่อให้ทราบลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การแจกแจงความถี่ (frequency) ร้อยละ (percent) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
2. สถิติเชิงอนุมานใช้ในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานความสัมพันธ์ของตัวแปร โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA analysis)

ผลการวิจัย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีรายละเอียดคร่าวๆ ดังนี้

1. ด้านการท่องเที่ยวเชิงสังคมและวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า การพัฒนาแบบแผนการท่องเที่ยวของจังหวัดควรให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมตลอด รวมถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรท้องถิ่น เอกชน ประชาชนทั่วไปในด้านการลงทุน การผลิตสินค้า บริการมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การกำหนดขีดความสามารถในการรองรับของแต่ละพื้นที่ท่องเที่ยวในทุกมิติ (เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม) เพื่อให้เกิดความยั่งยืน ส่งเสริมให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ, จังหวัดควรให้ความสำคัญในการมีส่วนร่วมของประชาชน องค์กรท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากร การบริการ การแลกเปลี่ยนความรู้ วัฒนธรรมชุมชนในกระบวนการท่องเที่ยว, จังหวัดควรส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวจะทำให้ทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยวเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ในจังหวัดควรสนับสนุนพัฒนาศักยภาพของคนโดยการเพิ่มความรู้ ทักษะ การมีจิตสำนึกในการจัดการพัฒนาการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดควรสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เข้มแข็งมีประสิทธิภาพ ในด้านการจัดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีอิสระ สามารถจัดเก็บรายได้เพื่อการอนุรักษ์ฟื้นฟูการท่องเที่ยวได้ด้วยตนเอง โดยให้มีการพัฒนาทักษะการจัดการที่ถูกต้องตามลำดับ

2. ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าจังหวัดควรส่งเสริมการจัดตั้งองค์การพัฒนาเอกชน องค์กรประชาชนที่ดูแลทางด้านสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รองลงมา ได้แก่ จังหวัดควรให้ความสำคัญกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นความจำเป็นอันดับต้น ในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยมีการจัดสรรงบประมาณ บุคลากร กำหนดวิธีการที่เหมาะสม การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จังหวัดควรมีการควบคุมดูแลรักษา จัดการทรัพยากรให้คงสภาพเดิมแท้ไว้ให้มากที่สุด หลีกเลี่ยงหรือลดเว้นการท่องเที่ยวในพื้นที่อ่อนไหว ง่ายต่อการถูกกระทบพื้นตัวได้ยาก การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ควรมีการคำนึงถึงศักยภาพของทรัพยากรที่มีอยู่มีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม ปรับปรุงให้เหมาะสมสอดคล้องกับรูปแบบกิจกรรม จังหวัดควรนำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเข้าสู่แผนพัฒนา ระดับต่างๆ อย่างมีความสำคัญ ได้แก่ แผนพัฒนาท้องถิ่น แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาภาค พร้อมทั้งการจัดสรรกระจายงบประมาณอย่างทั่วถึง การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ควรมีการคำนึงถึงการพัฒนาการให้การศึกษา สร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศร่วมกัน มากกว่าการมุ่งเน้นความเจริญทางเศรษฐกิจ การมีรายได้เพียงอย่างเดียว การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนา โดยให้ประชาชนมีตัวแทนเป็นคณะกรรมการร่วมในทุกระดับ ตามลำดับ

3. ด้านมาตรการและกิจกรรมกระตุ้น นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการสร้างกิจกรรมทางการท่องเที่ยวบริเวณแหล่งท่องเที่ยวจะทำให้แหล่งท่องเที่ยวเกิดความน่าสนใจเพิ่มขึ้น รองลงมา ได้แก่ จังหวัดควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างความรับรู้ตระหนักในความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ จังหวัดควรจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก การบริการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกลมกลืนกับทรัพยากร จังหวัดควรสร้างบรรยากาศการท่องเที่ยวที่ให้ความมั่นใจ ปลอดภัยในการท่องเที่ยว จังหวัดควรพัฒนาปรับปรุง ให้การเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวสะดวกสบาย เช่น ถนน ยานพาหนะ จังหวัดควรมีการจัดระเบียบธุรกิจ เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว โดยเน้นการบังคับการใช้กฎหมายกับธุรกิจที่ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะธุรกิจที่พิกแรม ธุรกิจนำเที่ยว จังหวัดควรมีการใช้กฎหมายในการควบคุม ดูแลรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัดโดยเน้นการแนะนำ ตักเตือน สร้างวินัยการท่องเที่ยวควบคู่ไปด้วยและนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่างจังหวัดควรมีการสนับสนุนการศึกษา วิจัย ประเมินผล การพัฒนาอย่างรอบด้าน เพื่อกำหนดแนวทางการจัดการ การแก้ไข ปัญหา การปรับปรุงแผนอย่างเป็นขั้นตอน ตามลำดับ

4. ด้านการประชาสัมพันธ์ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการจัดการทำเว็บไซต์ เพื่อให้ข้อมูลทางด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดที่สมบูรณ์ เป็นปัจจุบัน ลำดับต่อมา ได้แก่ การติดตั้งป้ายแสดงข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวภายในจังหวัด จังหวัดควรมีการจัดทำข้อมูลข่าวสาร การประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง จังหวัดควรมีการส่งเสริมความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จังหวัดควรมีการพัฒนาระบบการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางอย่างทั่วถึง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว ในระดับมาก การประชาสัมพันธ์ เส้นทางท่องเที่ยวไปยังหน่วยงานต่างๆ ตามลำดับ

5. ด้านกระบวนการติดต่อสื่อสาร นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่างจังหวัดควรกำหนดขั้นตอนความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวในการติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริการให้ได้ข้อมูลย้อนหลังทันที ลำดับต่อมา ได้แก่ จังหวัดควรมีการดูแลติดตามผลการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ทำการบริการด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ควรสร้างความเข้าใจแก่บุคลากรภาคบริการของจังหวัดให้เห็นความสำคัญของคุณภาพ มาตรฐานการบริการนักท่องเที่ยว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการสร้างแรงจูงใจให้กับบุคลากรเพื่อให้เห็นถึงความสำคัญมาตรฐานการบริการนักท่องเที่ยว จังหวัดควรมีการประสานให้ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว มีส่วนร่วมเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดบริการการท่องเที่ยว ตามลำดับ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ มีรายละเอียดรายด้าน ดังนี้

1. ด้านการท่องเที่ยวเชิงสังคมและวัฒนธรรม พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่างต้องการให้มีการจัดระเบียบสถานที่มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ควรมีการบำรุงรักษาแหล่งวัฒนธรรม ควรมีการบริหารจัดการอุทยานที่ดี ควรมีการอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ควรมีการนำเสนอวัฒนธรรมท้องถิ่นมากขึ้น ควรมีการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากขึ้น และผู้ตอบ

แบบสอบถามบางส่วนมีความเห็นว่ามีเหมาะสมแล้ว และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 6.7 ตามลำดับ

2. ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า ต้องการให้มีการสร้างพื้นที่สีเขียวมากขึ้น มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ควรมีการปรับปรุงภูมิทัศน์อย่างต่อเนื่อง ควรมีการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ใหม่ๆ ควรให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยวควรมีการดูแลด้านสุขภาพมากขึ้น และผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนมีความเห็นว่ามีเหมาะสมแล้วและมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 5.3 ตามลำดับ

3. ด้านการประชาสัมพันธ์ พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า ต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตมากขึ้น และควรมีการประชาสัมพันธ์ทางโซเชียลมีเดียมากขึ้น มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ควรมีการประชาสัมพันธ์ที่หลากหลาย และผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนมีความเห็นว่าการประชาสัมพันธ์มีความเหมาะสมแล้ว และมีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 12.0 ตามลำดับ

4. ด้านการติดต่อสื่อสาร พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า ต้องการให้มีการเพิ่มหมายเลขโทรศัพท์เพื่อสอบถามข้อมูลการท่องเที่ยว มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ควรมีการเพิ่มสัญญาณ wifi ในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ ควรมีบริการสอบถามข้อมูลเส้นทางท่องเที่ยวในจุดสำคัญควรพัฒนาระบบการโทรคมนาคม 3G และผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนมีความเห็นว่าการติดต่อสื่อสารมีความเหมาะสมแล้ว ขณะที่ไม่มีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 10.0 ตามลำดับ

5. ด้านมาตรการและกิจกรรมกระตุ้น พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า ต้องการให้เพิ่มมาตรการด้านความปลอดภัยมากขึ้น มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ควรมีการจัดกิจกรรมที่บอกถึงเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ควรมีมาตรการยกระดับสินค้าท้องถิ่นให้มีคุณภาพมากขึ้นและผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนมีความเห็นว่ามาตรการและกิจกรรมกระตุ้นที่ดำเนินการอยู่มีความเหมาะสมแล้ว และที่มีผู้ไม่ตอบแบบสอบถาม คิดเป็นร้อยละ 8.7 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์

1. นโยบายภาครัฐมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ โดยศึกษาจากนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ การกำหนดและดำเนินนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นเชิงสังคมและวัฒนธรรม เชิงนิเวศน์ การประชาสัมพันธ์ การติดต่อสื่อสาร หรือมาตรการและกิจกรรมกระตุ้น ล้วนมีความสำคัญในการขับเคลื่อนภาคการท่องเที่ยวและภาคธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ทุกด้าน

2. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสังคม และวัฒนธรรม ควรให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วม รวมถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรท้องถิ่น เอกชน ประชาชนทั่วไปในด้านการลงทุน การผลิตสินค้าบริการ ควรมีการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับของแต่ละพื้นที่ท่องเที่ยวในทุกมิติ (เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม) เพื่อให้เกิดความยั่งยืน ส่งเสริมให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ ควรให้ความสำคัญ

ในการมีส่วนร่วมของประชาชน องค์กรท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากร การบริการ การแลกเปลี่ยน
ความรู้วัฒนธรรมชุมชนในกระบวนการท่องเที่ยว ควรส่งเสริมให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมดูแลรักษาแหล่ง
ท่องเที่ยวจะทำให้ทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยว เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ควรสนับสนุนพัฒนาศักยภาพ
ของคนโดยการเพิ่มความรู้ ทักษะ การมีจิตสำนึกในด้านการจัดการพัฒนาการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวและ
ควรสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เข้มแข็งมีประสิทธิภาพในด้านการจัดการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพสามารถจัดเก็บรายได้เพื่อการอนุรักษ์ฟื้นฟูการท่องเที่ยวได้ด้วยตนเอง โดยให้มีการ
พัฒนาทักษะการจัดการที่ถูกต้อง นอกจากนี้ ยังควรมีการจัดระเบียบสถานที่การบำรุงรักษาแหล่ง
ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระบบสุขภาพ นอกจากนี้ ยังควรมีการจัดระเบียบสถานที่การบำรุงรักษาแหล่ง
ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ระบบสุขภาพ การอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการ ควรมีการนำเสนอ
วัฒนธรรมท้องถิ่น การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

3. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ควรส่งเสริมการจัดตั้งองค์การพัฒนาเอกชนขององค์กร
ประชาชน ที่ดูแลทางด้านสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ควรให้ความสำคัญกับการจัดการการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เป็นความจำเป็นอันดับต้น ในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยมีการจัดสร
รงบประมาณ บุคลากร กำหนดวิธีการที่เหมาะสม ควรมีการควบคุมดูแลรักษาจัดการทรัพยากรให้คงสภาพ
เดิมแท้ไว้ให้มากที่สุด หลีกเลี่ยงหรือลดเว้นการท่องเที่ยวในพื้นที่อ่อนไหวต่อการถูกกระทบ พื้นที่
ได้ยาก ควรมีการคำนึงถึงศักยภาพของทรัพยากรที่มีอยู่มีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม ปรับให้เหมาะสม
กับรูปแบบ กิจกรรม ควรนำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์เข้าสู่แผนพัฒนาระดับต่างๆ อย่างมี
ความสำคัญ ได้แก่ แผนพัฒนาท้องถิ่น แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาภาค พร้อมทั้งการจัดสรร กระจาย
งบประมาณอย่างทั่วถึง ควรมีการคำนึงถึงการพัฒนาด้านการให้การศึกษา สร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษา
ระบบนิเวศน์ร่วมกัน มากกว่าการมุ่งเน้นความเจริญทางเศรษฐกิจ การมีรายได้เพียงอย่างเดียว ควรให้
ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนา โดยให้ประชาชนมีตัวแทนเป็นคณะกรรมการร่วมในทุกระดับ
นอกจากนี้ ยังควรมีการสร้างพื้นที่สีเขียว การปรับปรุงภูมิทัศน์อย่างต่อเนื่อง ควรมีการนำเสนอแหล่ง
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ใหม่ๆ ให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการส่งเสริมการท่องเที่ยว มีการดูแลด้าน
สุขภาพ

4. การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการประชาสัมพันธ์ มีการจัดการทำเว็บไซต์เพื่อให้ข้อมูล
ทางด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดที่สมบูรณ์ เป็นปัจจุบัน การติดตั้งป้ายแสดงข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวภายใน
จังหวัดในระดับหนึ่ง ควรมีการจัดทำข้อมูลข่าวสาร การประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง
ควรมีการส่งเสริมความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรมีการพัฒนา
ระบบการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางอย่างทั่วถึง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทาง
ท่องเที่ยว มีการประชาสัมพันธ์เส้นทางท่องเที่ยวไปยังหน่วยงานต่างๆ นอกจากนี้ ควรมีการ
ประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดีย อย่างหลากหลายเพื่อเข้าถึงได้สะดวก

5. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงกระบวนการติดต่อสื่อสาร ควรกำหนดขั้นตอนความสะดวก
ให้กับนักท่องเที่ยวในการติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริการให้ได้ข้อมูลย้อนหลังทันที

ควรมีการดูแล ติดตามผลการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทำกรบริการด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มากยิ่งขึ้น ควรสร้างความเข้าใจแก่บุคลากรภาคบริการของจังหวัดให้เห็นความสำคัญของคุณภาพ มาตรฐานการบริการนักท่องเที่ยว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการสร้างแรงจูงใจให้กับบุคลากรเพื่อให้เห็น ถึงความสำคัญมาตรฐานการบริการนักท่องเที่ยว ควรมีการประสานให้ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวมีส่วน ร่วมเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดบริการการท่องเที่ยว นอกจากนี้ ควรมีการเพิ่มหมายเลข โทรศัพท์เพื่อสอบถามข้อมูลการท่องเที่ยว การเพิ่มสัญญาณ wifi ในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ บริการ สอบถามข้อมูลเส้นทางท่องเที่ยวในจุดสำคัญ การพัฒนาระบบการโทรคมนาคม 3G

6. การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านมาตรการและกิจกรรมกระตุ้น หากมีการสร้างกิจกรรมทางการ ท่องเที่ยวบริเวณแหล่งท่องเที่ยวจะทำให้แหล่งท่องเที่ยวเกิดความน่าสนใจเพิ่มขึ้น ควรมีการจัดกิจกรรม เพื่อสร้างความรับรู้ตระหนักในความสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ ควรจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก การบริการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกลมกลืนกับทรัพยากร ควรสร้างบรรยากาศการท่องเที่ยวที่ให้ความ มั่นใจ ปลอดภัยในการท่องเที่ยวควรพัฒนา ปรับปรุง ให้การเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว สะดวกสบาย เช่น ถนน ยานพาหนะควรมีการจัดระเบียบธุรกิจ เพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยให้กับ นักท่องเที่ยว โดยเน้นการบังคับการใช้กฎหมายกับธุรกิจที่ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะธุรกิจที่พักแรม ธุรกิจนำ เที่ยว ควรมีการใช้กฎหมายในการควบคุม ดูแลรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด โดยเน้นการแนะนำ ดักเตือน สร้างวินัยการท่องเที่ยวควบคู่ไปด้วยและนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่ จังหวัดควรมีการสนับสนุนการศึกษา วิจัยประเมินผล การพัฒนาอย่างรอบด้าน เพื่อกำหนดแนวทางการ จัดการ การแก้ไขปัญหา การปรับปรุงแผนอย่างเป็นขั้นตอน นอกจากนี้ ควรมีการจัดกิจกรรมที่บอกถึง เอกลักษณ์ของท้องถิ่น ควรมีมาตรการยกระดับสินค้าท้องถิ่นให้มีคุณภาพมากขึ้น และควรมีการตั้งศูนย์ จำหน่ายมะขามและของดีเมืองเพชรบุรี

ความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายภาครัฐและการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบุรี

1. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรีแตกต่างกัน

2. ผลการทดสอบมาตรฐาน พบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรีแตกต่างกัน

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า รายได้มีความสัมพันธ์กับนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกันมีความคิดเห็นต่อนโยบายภาครัฐกับการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรีแตกต่างกัน

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับนโยบายภาครัฐกับการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรี กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีนโยบาย ภาครัฐกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบุรีแตกต่างกัน

5. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า อาชีพมีความสัมพันธ์กับนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีนโยบายภาครัฐกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดเพชรบูรณ์แตกต่างกัน

6. ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดเพชรบูรณ์มีความสัมพันธ์กับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงสังคมและวัฒนธรรม ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการประชาสัมพันธ์ การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการกระบวนกรติดต่อสื่อสาร การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านมาตรการและกิจกรรมกระตุ้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. "การท่องเที่ยว". [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://www.mots.go.th/tourism/index.php?section=profile&category=stvi&part_under_id=&cate_id=96&stvi_id=14&stvi_type_id=2. (วันที่ค้นข้อมูล : 20 มิถุนายน 2550).
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. "โครงการศึกษาแนวทางการพัฒนาบริการท่องเที่ยวเชิงส่งเสริมคุณภาพ". จุลสารการท่องเที่ยว. ปีที่ 22 ฉบับที่ 2 (เมษายน-มิถุนายน). 48-51, 2546.
- คณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2541) เอกสารการเตรียมงานปีท่องเที่ยวไทย 2541-2542 (Amazing Thailand 1998-1999). พิมพ์ครั้งที่ 2 : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- เสรี วังสไพจิตร. (2530). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและปีท่องเที่ยวไทย 2530. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- <http://www.thaigov.go.th> (วันที่ 26 กันยายน 2547)